

TEXT
Toni Vall

Nhi ha prou amb un simple detall per adonar-se del que significa Barcelona per a ell. Bé, dos detalls. El primer és que hi va néixer, el 16 de juny del

1978. Un motiu de pes per estimar-se-la, certament. L'altre detall és que ha obert dos bars a Berlín, que es diuen Gràcia i Raval. Prou descriptiu, oi? La seva mare, una González, és catalana, i ell va rodar *Salvador* (2003) a Barcelona, en espais tan històrics com el portal al xamfrà del carrer Consell de Cent amb Girona on Salvador Puig Antich va ser detingut per l'enfrontament amb la policia que el va portar a la presó, a un consell de guerra i a ser executat pel franquisme. Si observes bé els graons de l'escala s'hi veu clarament un forat de bala. El vicle de Brühl amb la ciutat és fort, estret, càlid. Conserva el seu pis al carrer Ramón y Cajal, al cor de Gràcia. Quan va venir a rodar *Eva* (2011) i *Los Pelayos* (2012) s'hi va quedar a viure i era fàcil trobar-te'l als bars, al Velcro o La Baignoire, acompanyat del seu amic actor Marc Rodríguez. També a la botiga de cine Cinemascope petant la xerrada, filosofant o arreglant el món. No l'has de burxar gaire per aconseguir que canti les excel·lències de Barcelona. És observador de mena i té localitzada una actitud o situació barcelonina que li ha robat el cor: a Barcelona, quan els avis van al banc a fer una gestió, s'emporten el net i el cotxet. Potser caldria recalcar-li que ara a Barcelona –i em temo que a totes les ciutats del món– els bancs són llocs en extinció, amb l'atenció personal defenestrada, la calidesa proscriu i els avis expulsats: "Aquesta gestió que em demana s'ha de fer per internet". Després de fixar-te en els actors i les seves neures a *La puerta de al lado*, ¿què et sembla una pel·lícula sobre aquesta altra mena de misèries quotidianes, Daniel? ●

L'actor va néixer a la capital catalana i hi manté un fort vincle sentimental

MOTIUS PER ESTIMAR BARCELONA